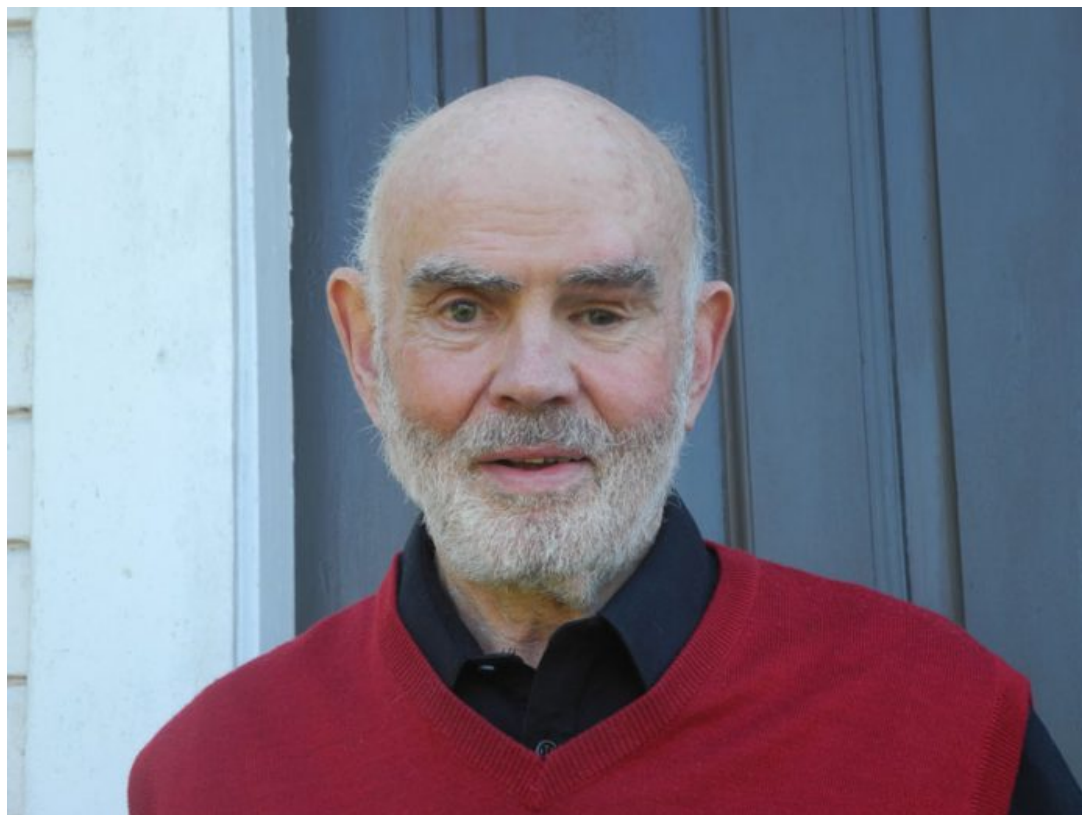

Varför så tyst i Sverige om Julian Assange?

Med anledning av Arne Ruths initiativ till uppöppet för frigivning av Julian Assange gjordes denna intervju. Ett utdrag publicerades i sommarnumret 2020 av FiB/Kulturfront och fullversionen följer här. The interview in english if you scroll to the bottom.

Av **Knut Lindelöf** - 2020-06-11

Arne Ruth utanför sitt missionshus i Mehedeby

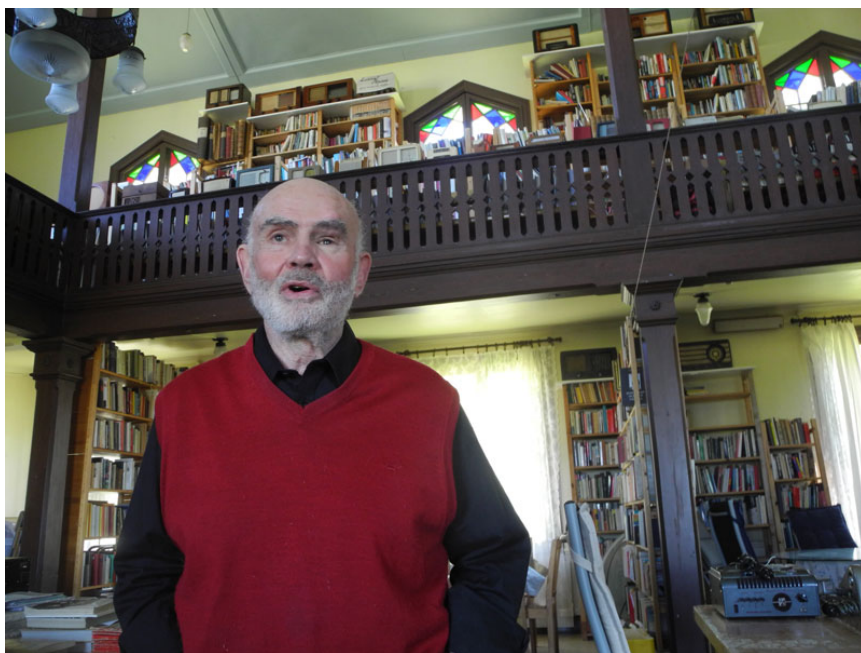
Arne Ruth är påtagligt upprörd.

– I Tyskland till exempel finns en omfattande rörelse för att få Assange fri, men i Sverige intresserar man sig inte! Min gode vän Günter Wallraff kan inte förstå att det kan vara så i Sverige, Dagens Nyheter, Aftonbladet och UD avfärdar Assangefrågan med en häpnadsväckande arrogans.

– Men frågan är i högsta grad relevant, slår Arne Ruth fast. Med hjälp av Chelsea Manning och fyra stora tidningar, bland annat brittiska The Guardian, såg Julian Assange till att USA:s mycket allvarliga krigsbrott i Afghanistan och Irak kom ut till offentligheten. Det avgörande är inte – som i Sverige – om Assange är en god människa. Nej, det är att han gjort någonting av universellt intresse, han har blottlagt USA:s krigsbrott. Det kommer att gå till historien. Men i Sverige ägnar man sig hellre åt skvaller än åt begångna krigsbrott. Det är för mig den avgörande punkten.

Journalist sedan han var 14

Jag besöker Arne Ruth med anledning av hans initiativ till uppropet för att få Julian Assange frigiven. Han bor mesta tiden i norduppländska Mehedeby, ett litet samhälle med drygt 400 invånare. Han har inte varit i Stockholm på två månader. Men med Upptåget, som går förbi alldeles utanför tomten, åker han enkelt till Stockholm City på ett per timmar. Han köpte ett missionshus på tomten intill sitt bostadshus där han nu inhyt sitt stora bibliotek. Där har han dessutom en samling gamla radioapparater ända från kristallmottagarens dagar utställd.

Arne Ruth i sitt stora "boktempel".

Det är coronatid så vi håller avstånd, men vi sätter oss tillrätta inomhus och Arne bjuder på starkt kaffe och chokladbitar, som vi båda glömmer bort.

Arne Ruth, född 1943 i Tyskland, förlorade sin far 1945 i Berlin, kom till Sverige med sin svenska mamma via de vita bussarna, först till Bengtsfors och senare till Göteborg, vilket för övrigt hörs tydligt på hans tal. Han började sin journalistiska bana på legendariska *Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning* (GHT).

– Torgny Segerstedt var en viktig förebild för mig. Min styvfar berättade vad han betytt för dem under kriget. Vilhelm Moberg har också betytt enormt mycket. Han är en av de få personer med offentlig ställning som aldrig har beräknat effekten av det ha skrivit. Han kalkylerade inte. Kommer jag att vinna? Vad får det här för konsekvenser? Kommer mina vänner säga upp bekantskapen? Det kostade honom mycket. Det blev till exempel ett himla rabalder om hans utvandrarserie, för att han använde könsord till exempel, men det är totalt bortglömt idag.

– Jag har väldigt stor respekt även för Jan Myrdal just av det skälet att han inte kalkylerar. Jag har hans samlade utgivning i mitt bibliotek.

– Och vet du vad? associerar han plötsligt. Det finns en avgörande skillnad mellan Sverige och Norge, och den är historisk.

Arne Ruth har haft en gästprofessur i Oslo och ser Norge som något av ett andra hemland, och fortsätter...

– Några vänner till mig i Göteborg skickade en minnesartikel med anledning av Torgny Segerstedts födelsedag till Dagens Nyheter. Men den blev refuserad. Det är ett faktum att i Sverige, i Dagens Nyheter, har man inte krigshistorien klar för sig. I Norge däremot vet man vad det handlar om. Man vet hur många motståndsmän som inte kom hem från koncentrationslägren, man vet hur många som dog och var beredda att ta risker. Norge hade den mest effektiva motståndsrörelsen i Europa. Och vad var det då Torgny Segerstedt på GHT bestämde sig för att göra? Han anpassade sig inte, ändrade inte det han hade skrivit i kritiken av nazismen. Han var fullt medveten om att Sverige mycket väl skulle kunna bli ockuperat och att han då skulle bli den förste som åkte in. Han satte sitt liv på spel. Men, han blev ingen nationell hjälte, snarare tvärt om. I Norge hedrar man dock sina motståndsmän.

Journalisterna sviker idag

Arne tänker efter ett tag, så börjar han ett nytt resonemang.

– Du måste kunna lita till exempel på en läkare, att han har de allra bästa kunskaperna och inte fuskar i jobbet. Han har en plikt att gå till källorna för att söka sanningen. Samma sak gäller alltså journalister. Du har en plikt att kolla sakuppgifter och gå till källorna. Gör du inte det är det lika moraliskt allvarligt som när en läkare bryter mot läkaretiken.

– Svenska journalister har inte gått in och kollat vad Assange har gjort. Och det har inte förts någon diskussion i Sverige om värdet av de uppgifter som Assange har fått fram.

Så hämtar han och ger mig boken *Det gamla riket* av Vilhelm Moberg, från 1954.

– Detta är Sverige idag!

Det gamla riket handlar om Kejneaffären, alltså den inledande av de så kallade rättsröteskandalerna på 50-talet, som Moberg engagerade sig djupt i. Med inspiration från både Jonthan Swift och August Strindbergs *Det nya riket* skildrade Moberg landet Idyllien, ett tillkrånglat byråkratsamhälle där maktfullkomliga politiker begår rättsövergrepp och borstar varandra på ryggen. Moberg tillhör förresten hans absoluta favoriter.

– Jag har ingen förklaring till att vi verkar vara där igen, det är en fullständig gåta. Jag förstår det inte, säger han uppgivet.

– FN har en speciellt tillsatt rapportör om tortyr och våldsutövning, Nils Metzler, som råkar vara gift med en svenska och talar svenska. Han har, tack vare den unika svenska offentlighetsprincipen, gjort det som svenska journalister inte har gjort, gått till källorna. I sin rapport kom han fram till att Sverige har brutit mot FN-konventioner mot våld och tortyr – som man själv skrivit under. I maj skickade Metzler ett brev till svenska UD, som besvarades i juni, men som enligt Metzlers och min uppfattning inte ger några svar på de avgörande konstitutionella frågorna, de som alltså handlar om huruvida Sverige har följt FN-konventionerna.

– Metzler skriver därför i mitten av september en ny inlaga och begär svar på de avgörande punkterna, de som UD alltså glidit förbi i sitt junibrev. På det svarade UD i ett nytt mycket kort brev att de redan har besvarat vad de anser sig behöva besvara, punkt slut. Detta ger mig kalla kårar. Läs själv breven, de ligger på upppropets hemsida.

Jag läser brevväxlingen som från Metzlers sida är en mycket detaljerad genomgång av Assangehistorien, inte minst den svenska delen. Han ställer allvarliga frågor om Sveriges agerande i denna affär, som alltså regeringen undviker att besvara. De talar om höga principer men håller de konkreta sakfrågorna ifrån sig. Regeringens andra svarsbrev är mycket kort och säger:

In relation to the communication of 12 September 2019, I would like to refer to the Government's response on 12 July 2019. The Government has no further observations to make. (Angående brevet från den 12 September 2019 vill jag hänvisa till regeringens brev från den 12 juli 2019. Regeringen har inget mer att säga om saken.)

Enligt min (KL:s) tolkning riktar Sveriges regering med detta en mycket bestämd uppmaning till FN:s specielle rapportör om tortyr och våldsutövning att upphöra med rotandet i frågan om Sverige har brutit mot dessa FN-konventioner i fallet Julian Assange. Det liknar allt mer Donald Trumps attityd gentemot FN.

Värst är DN och Aftonbladet

Arne Ruth berättar sedan om *Dagens Nyheter*, där han var chefredaktör och kulturchef i 16 år fram till 1998. De har nekat publicering av Assange-uppropet. *Aftonbladet* har gjort samma sak. Han slår med eftertryck fast...

– Bemötandet i min egen gamla tidning *Dagens Nyheter* gör att jag inte kommer att skriva en rad där mer. Aldrig, inte i hela mitt liv! Det finns en likhet här med IB-affären och det är därför jag tycker det finns en poäng att ställa upp för FiB/Kulturfront. För mig är det avgörande att bli publicerad på en plattform, som inte tar in det för att de är tvungna, utan för att de tycker det är meningsfullt. Om det är stor upplaga spelar ingen roll.

– Det var förresten i *Expressen* som Vilhelm Moberg skrev om Kejneaffären. Men! det var *Expressen* som nu, genom en läcka från polisen, först skrev om våldtäkten och Assange. Skamligt.

– Jan Guillou har skrivit att Assange borde komma till Sverige, för att han menar att risken för utlämning till USA är överdriven. Men det förstår jag inte. Jag har till exempel läst FN-rapporten om de två terrorismisänkta egyptierna Ahmed Agiza och Mohammed Alzery, som av CIA-män greps på svensk mark 2001, och flögs ut med ett amerikanskt flygplan från Bromma till ett egyptiskt fängelse, där de blev utsatta för tortyr. Skulle jag – säger Arne Ruth med ett frågande ansiktsuttryck – ha någon anledning att tro att dagens svenska regering skulle vara mer stådfast i detta än Persson-regeringen 2001 med Anna Lind som utrikesminister? Nej risken för utlämning till USA är naturligtvis överhängande.

Och därmed avrundar vi intervjun. Jag tackar för mig och förbereder mig för att lämna Mehedeby. När jag satt mig i bilen och ska backa ut från parkeringen kommer Arne fram och vill säga mig en sista sak.

– **Alltså, vad jag tycker är särskilt viktigt att det kommer fram, det är att svenska journalister och svenska medier inte gör sitt jobb här.**

Why so quiet in Sweden about Julian Assange?

This interview was conducted following Arne Ruth's initiative to an appeal for the release of Julian Assange. An excerpt was published in the summer issue 2020 of FiB/Kulturfront; the following is the full version.

By **Knut Lindelöf** (Translation into english by **Christer Lundgren**)

Arne Ruth is clearly upset.

– In Germany, for example, there is an extensive movement to get Assange free, but in Sweden there is no interest! My good friend Günter Wallraff cannot understand that it can be like that in Sweden; Dagens Nyheter, Aftonbladet and the Ministry of Foreign Affairs dismiss the Assange issue with astonishing arrogance.

But the issue is highly relevant, Arne Ruth stresses.

– With the help of Chelsea Manning and four major newspapers, including the British The Guardian, Julian Assange ensured that the profoundly serious war crimes committed in Afghanistan and Iraq by the United States were made public. What matters is not – as in Sweden – if Assange is a good person. No, it is that he has done something of universal interest, he has exposed the U.S. war crimes. That will go to history. But in Sweden, gossip is of greater interest than committed war crimes. That, to me, is the crucial point.

Journalist since he was 14

I visit Arne Ruth because of his initiative for an appeal for Julian Assange to be published. He lives most of the time in Mehedeby, a small community in north-eastern Uppland with over 400 inhabitants. He has not been to Stockholm for two months. But with the train Upptåget, passing just outside his plot, he easily travels to Stockholm City in a couple of hours. He bought a mission house on the plot next to his residence where he now houses his large library. There he also exhibits a collection of old radios ever since the days of the crystal receiver.

It is corona time, so we keep our distance, but we take seats comfortably indoors and Arne offers strong coffee and chocolates, which we both forget.

Arne Ruth, born in 1943 in Germany, lost his father in Berlin in 1945, came to Sweden with his Swedish mother via the white buses, first to Bengtsfors and later to Gothenburg, which, incidentally, you can clearly hear on his speech. He began his journalistic career at the legendary paper Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (GHT).

– Torgny Segerstedt [GHT's outspoken chief editor] was an important role model for me. My stepfather told me how much he meant to them during the war. Vilhelm Moberg [the Swedish author] also had enormous impact. He is one of the few people with public standing who never calculated the effect of his writing. He did not calculate: Will I win? What will be the consequences of this? Will my friends terminate our acquaintance? It cost him a lot. There was, for example, a hell of a hullabaloo about his four-novel series The Emigrants, because he used genital words, but that is totally forgotten today.

– I have a great deal of respect for Jan Myrdal for the very reason that he does not calculate. I have a total collection of his works in my library.

– And you know what? he suddenly associates. There is a crucial difference between Sweden and Norway, and it is historical.

Arne Ruth has had a guest professorship in Oslo and sees Norway as somewhat of a second homeland, and he continues...

– Some friends of mine in Gothenburg sent a memorial article on the occasion of Torgny Segerstedt's birthday to Dagens Nyheter. But it was rejected. It is a fact that in Sweden, in Dagens Nyheter, the history of the war is not clearly understood. In Norway, on the other hand, people know what it is about. They know how many people of the resistance did not come home from the concentration camps, they know how many died and were prepared to take risks. Norway had the most effective resistance movement in Europe. And what was it that Torgny Segerstedt at GHT decided to do? He did not conform, did not change what he had written criticising Nazism. He was fully aware that Sweden could very well be occupied and that he would then be the first to go to jail. He put his life at risk. However, he did not become a national hero, rather the contrary. In Norway, however, their activists of the resistance are honoured.

Journalists' betrayal

Arne thinks for a while, then he starts a new reasoning.

– You must be able to trust, for example, a doctor, that he has the absolute best knowledge and does not cheat at work. He has a duty to go to the sources to seek the truth. The same applies to journalists. You have a duty to check the facts and go to the sources. If you do not, it is as morally serious as when a doctor violates medical ethics.

– Swedish journalists have not gone in and checked what Assange has done. And there has been no discussion in Sweden about the value of the information Assange has obtained.

Then he fetches and hands me the book *Det gamla riket* (The Old Kingdom) by Vilhelm Moberg, from 1954.

– This is Sweden today!

The Old Kingdom is about the Kejne affair, i.e. the initial one of the so-called judicial scandals of the 1950s, in which Moberg was deeply engaged. Inspired by both Jonathan Swift and August Strindberg's *Det nya riket* (The New Kingdom), Moberg wrote about a country called Idyllien, a tortuous bureaucratic society where power-hungry politicians commit legal abuse, protecting and helping each other. By the way, Moberg is one of his absolute favourites.

– I have no explanation why we seem to be there again; it is a complete riddle. I do not understand it, he says, resignedly.

– The United Nations has appointed a Special Rapporteur on Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, Nils Metzler, who happens to be married to a Swedish woman and speaks Swedish. He has, thanks to the unique Swedish access principle, done what Swedish journalists have not done, gone to the sources. In his report, he concluded that Sweden has violated United Nations conventions on violence and torture – which Sweden has signed. In May, Metzler sent a letter to the Swedish Foreign Ministry, which was answered in June, but the reply, in Metzler's and my view, does not provide answers to the crucial constitutional questions, regarding whether Sweden has complied with the United Nations conventions.

– Metzler therefore in mid-September wrote another memorial asking for answers to the crucial points, those that the Ministry of Foreign Affairs had evaded in its June letter. To this, the Ministry of Foreign Affairs replied in a new noticeably short letter that they have already answered what they think they need to answer, end of discussion. This gives me the creeps. Read the letters yourself, you find them on the website of the appeal.

I read the correspondence which, from Metzler's part, is a most detailed review of the Assange case, not least the Swedish part. He asks serious questions about Sweden's actions in this affair, which the government thus avoids answering. They speak of high principles but keep the concrete issues on a distance. The government's second response letter is very short, saying:

"In relation to the communication of 12 September 2019, I would like to refer to the Government's response on 12 July 2019. The Government has no further observations to make."

According to my (KL's) interpretation, the Swedish Government hereby sends a very definite message to the UN Special Rapporteur on Torture and Violence, asking him to stop poking about the question of whether Sweden has violated these UN conventions in the case of Julian Assange. It is much like Donald Trump's attitude towards the United Nations.

DN and Aftonbladet are the worst

Arne Ruth then talks about [the influential daily paper] Dagens Nyheter, where he was editor-in-chief and head of the cultural department for 16 years until

1998. They have refused to publish the Assange appeal. The Aftonbladet [evening paper] have done the same thing. He emphatically states:

– The response of my own old newspaper Dagens Nyheter means that I will not write a single line there anymore. Never, not in my entire life! There is a similarity here with the IB affair and that is why I think there is a point to support FiB/Kulturfront. For me, it is crucial to be published on a platform, which does not do it because they must, but because they think it makes sense. Whether it has a large circulation or not doesn't matter.

– It was, by the way, in the Expressen that Vilhelm Moberg wrote about the Kejne affair. But! now it was the Expressen which, through a leak from the police, first wrote about the alleged rape and Assange. That is shameful!

– Jan Guillou has written that Assange should come to Sweden, because he believes that the risk of extradition to the United States is exaggerated. But I do not understand that. For example, I have read the United Nations report on the two terror suspected Egyptians, Ahmed Agiza and Mohammed Alzery, who were arrested by CIA agents on Swedish soil in 2001, and flown with an American aircraft from Bromma airport to an Egyptian prison, where they were subjected to torture. Would I – says Arne Ruth with an inquiring facial expression – have any reason to think that today's Swedish government would be more steadfast in this than the Persson government in 2001 with Anna Lind as Foreign Minister? No, the risk of extradition to the United States, of course, is imminent.

And then we round off the interview. I thank him for seeing me and prepare to leave Mehedeby. When I sit in my car just about to reverse out of the parking lot, Arne comes forward wanting to tell me one last thing.

– So, what I think is particularly important to make public, is that Swedish journalists and Swedish media do not do their job here.

Dela det här:

Knut Lindelöf

<https://www.lindelof.nu>

Redaktör för fib.se och för sajten lindelof.nu. Aktiv i FiB/K och för de tre parollerna sedan snart ett halvsekel. Författare, skribent och pensionerad lärare/skolledare.